

TIENE NAD ANGLICKOM ♦ 1

MUŽ
BEZ MENA

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

MUŽ
BEZ MENA

TIENE NAD ANGLICKOM ♦ 1

MUŽ BEZ MENA

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2017 by Roseanna M. White

Originally published in English under the title *A Name Unknown*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicke, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2019
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-36-2

Mamke a ockovi, ktorí mi dali meno Roseanna.
Mojej pestúnke, ktorá ma volala Anka-Banáňka.
Brittney, ktorá ma volá Annie.
Jennifer, ktorá má volá Pooky.
Davidovi, ktorý ma volá Poklad.
Xoë a Rowynovi, ktorí ma volajú Mama.
Stephanie, ktorá ma volá Ro,
a Bohu, ktorý mi do ucha šepká „Moja“.
To najsladšie meno na svete.

Tento román je fikciou. Mená, postavy a udalosti v ňom sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo sú použité vo fiktívnom kontexte. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami alebo osobami, žijúcimi či zosnulými, je čisto náhodná.

JEDEN

Londýn
Máj 1914

Rosemary Greshamová možno bola zlodejka, no ak si mohla vybrať, radšej pracovala za bieleho dňa. Zastala pred parkom v kuželi svetla pouličnej lampy, pritiahla si opasok na kabáte a pozrela smerom k ďalšiemu stĺpu s osvetlením. Snáď preto, že až pridobre vedela, čo na ňu môže číhať v tme. Snáď preto, že tá tma ju obklopovala až príliš veľa nocí, keď bola ešte malá a chúlila sa v tmavých uličkách, prosiac nepočujúceho Boha, aby jej rodičom prinavrátil život.

Mala sa ohradiť, keď pán V navrhol stretnúť sa v túto hodinu. Mala... no nenazbierala dosť odvahy. Hoci pre toho človeka už v minulosti úspešne urobila dve menšie zákazky, stále o ňom nič nevedela. Iba toľko, že platí hneď. A v anglických librách. Že má priemernú postavu i výšku. Že si dáva pozor na intonáciu ako človek, ktorý sa urputne snaží vymazať svoj prirodzený akcent.

Okolo prešla drožka. Klepot konských kopýt. Na ďalšej ulici zahrmtal automobil. Z niektorého z blízkyh bytov sa niesla vôňa praženej cibule... a krik. Rosemary sa zhlboka nadýchla a vykročila

k ďalšej lampe. Nie prirýchlo, aby nevyzerala, že sa bojí. No ani príliš pomaly, aby si nik nemyslel, že sa stratila alebo sa len bezcieľne potuluje.

„Slečna Greshamová.“

Nemala rada tmu. Vedela ju však využiť vo svoj prospech. Rovnako ako iný zloděj. Ani trochu sa nestrhla, necúvla. Vyšla z kužeľa zlatistého svetla a nasadila napätý úsmev. „Pán V.“

Lavičku, pri ktorej stál, zahalovala temnota. Na hlave mal pinč ako pri všetkých predošlých stretnutiach a spod kabáta mu vykúkala úhľadne uviazaná kravata. Jeho odev bol prvotriedny, avšak človek nemal pocit, že by chcel iných ohúriť alebo sa predvádzať – na rozdiel od tých, ktorí síce oplývali bohatstvom, ale vkus im chýbal. Spod klobúka mu vyčnievali striebrišto-zlaté vlasy, naznačujúc jeho vek a... pôvod?

Rosemary stiahlo žalúdok. Rodom by pokojne mohol byť Nemec. Niežeby ona sama pociťovala mimoriadnu oddanosť vlasti – tej vlasti, ktorá po nej doslova šliapala. Bola jej však oddaná viac než akejkolvek inej krajine sveta. Aspoň sa jej tak zdalo.

Pán V vystrel ruku a kývol smerom k lavičke.

Podišla bližšie, no nesadla si. Ani on nesedel. Nemienila pripustiť, aby sa okolo nej vznášal.

Keby išlo o ktoréhokoľvek iného klienta, pomedzi zuby by príkro precedila: *Urychlíme to*.

Zistila však, že v prípade pána V podobné slová nie sú potrebné. Na jej odmietnutie sadnúť si len kývol hlavou a siahol do vnútorného vrecka. O pár sekúnd už držal v ruke obálku. Rovnakú ako predošlé dve, ktoré od neho dostala minulý rok.

Rosemary ju vzala do ruky, z kabelky vybrala otvárač, ktorý si priniesla len na túto príležitosť, a prerezala vrchný lem obálky. Vo vnútri bol list papiera. Bolo na ňom meno *Peter Holstein* a adresa niekde v Cornwalle.

„Sem mám ísť?“

„Áno.“ Ako to povedal, zopäl pred sebou ruky a vyzeral ako z mramoru, no zároveň absolútne bezstarostne. „Potrebujem, aby ste sa dostali do jeho domu a preverili jeho lojalitu.“

Načiahla sa ku kabelke a úporne sa snažila nedať najavo svoj zmätok. „Nemusím vám hádam pripomínať, v ktorej oblasti pôsobím, pane. Nevieť čítať myšlienky. Zameriavam sa na *veci*.“

„A tá *vec*, ktorú teraz potrebujem, sú informácie – alebo mi chcete povedať, že som si najal nesprávnu osobu?“

Vystrela sa v pleciach. Musela sama sebe pripomenúť, ako dobre platí. A načas. „Chcem povedať len to, že skúsenosti mám v inej oblasti. Som zlodejka, nie špiónka. Budete mi musieť presne povedať, čo mám hľadať.“

Pán V prikývol a prikročil bližšie. Bezpochyby preto, aby mohol hovoriť šeptom. „Kráľ si vždy rád vypočuje názor pána Holsteina. A istí ľudia majú eminentný záujem zistiť, či sú tie názory v prospech Nemecka alebo proti nemu.“

Ktorí ľudia? Angličania či Nemci? Nič sa však nespýtala, len prikývla. „Takže potrebujete... nejaké dokumenty?“

„Rukolapný dôkaz, že je vlastizradcom. Iste chápete, že bez rukolapného dôkazu nemožno konať.“

Takže fyzický dôkaz. Dokumenty. Listy. Možno telegramy. *Veci*. S vecami si poradí. „Rozumiem.“

„Môžu byť aj v nemčine. Ak som správne pochopil, písanej nemčine rozumiete. Preto som si vás vybral.“

Pocítila, ako sa jej ježia chlpy na krku. On to vie? Odkiaľ sa to *mohol* dozvedieť? Po nemecky sa naučila jedine preto, aby pred tromi rokmi mohla zobrať zákazku v múzeu. Vari už vtedy robila pre neho? Bez toho, aby to vedela?

Ak áno, nezaplatil tak dobre ako posledné razy.

Podobné otázky si však nemohla dovoliť. Alebo si aspoň nemohla dovoliť zmieňovať sa o rukopise, ktorý zmizol z Britského múzea. Ak o ňom *nevedel*, bola by hlúposť povedať mu to. Múzeum považovala za jednu z najväčších zákaziek, aké kedy zvládla – teda spolu s Barclayom.

Miesto odpovede len prikývla. „Očividne mám trochu talent na jazyky. Žiaden problém. Koľko mám času?“

Aj pán V prikývol. „Do Cornwallu by ste mali odcestovať v priebehu dvoch týždňov. Času máte toľko, koľko bude treba, no pamätajte,

že ak vypukne vojna, musíme konať rýchlo. Ak sa teoretická možnosť vojny stane realitou, na dodanie dokumentov vám ostane len pár dní. Pošlite ich potom na tú istú adresu ako naposledy.“ Vytiahol druhú obálku. „Určite budete potrebovať primerané oblečenie. A možno aj ďalšie veci. Ak bude treba ešte niečo viac, ozvite sa mi.“

Vzala druhú obálku a otvorila ju. Oči jej takmer vypadli z jamôk. Sto libier – dvakrát toľko, čo väčšina ľudí zarobí za rok. Dvakrát toľko, čo jej zaplatil naposledy. „Vyplácate ma dopredu?“

„To je len preddavok, moja drahá. Keď toto dotiahnete do zdarného konca, čaká na vás ďalších deväťsto.“

„Deväť...“ Tisíc libier. Takú sumu v rukách ešte nikdy nedržala. Koľko núl! Za toľko peňazí by si jej rodina mohla dovoliť vecí! Preglglá a prikývla.

Pán V o krok cúvol a znova ho pohltili tieň.

„Dávam vám túto zálohu v dobrej viere, slečna Greshamová. Ako obojstranné uistenie o našej budúcej spolupráci. Ak túto úlohu zvládnete, mám pre vás pripravené mnohé ďalšie.“

Ďalšie? Rosemary sa otočila, potláčajúc úsmev. Bez rozlúčky, bez ďalších otázok. Vedela, že by to nebolo múdre. Ak si ju niekto najal, bolo to preto, že potreboval presne tie schopnosti, ktorými disponovala. Schopnosti, ktoré ten človek sám nemal. On nebol tým, kto jej mal radiť, ako túto úlohu splniť. Vedela však, na koho sa môže obrátiť.

Hoci uši mala nastražené, jeho vzdalujúce sa kroky nepočula. Na dlažbočných kockách chodníka však klopkali opätky jej lodičiek. Vyšla z parku a vykročila po známych londýnskych uličkách. Najbližšia stanica metra bola kúsok od nej, hneď za rohom. Náhlila sa k nej a v mysli jej vírili myšlienky.

Nemôže už teraz myslieť na zatiaľ nevyslovené budúce úlohy. Ešte je priskoro. Musí sa sústrediť na túto jednu. Ako sa dostane do domu bohatého džentlmena? Možno by sa mohla uchádzať o nejaké zamestnanie. A možno nie – to by sa predsa zodpovedala správcovi domu. Musí nájsť iný spôsob, ako sa dostať dnu. Spôsob, ktorý jej ponechá vlastnú nezávislosť a zároveň zabezpečí prístup ku všetkým jeho osobným dokumentom – naozaj tvrdý oriešok.

V priehradke si kúpila lístok, potom sa otočila od okienka a zamierila na nástupište. Aj tam striehli tieň, no ona si ich nevšímala a čelo sa jej vraštilo úvahami nad najnovším hlavolamom. Musí sa o tom Holsteinovi dozvedieť viac. O jeho cornwallskom dome. Násť odpovede na takéto otázky si zvyčajne vyžadovalo dôkladný prieskum.

Ktosi ju chytil za kabelku a trhol ňou tak, až jej šklblo plecom. Väčšina žien by pravdepodobne v panike vykričkla. Rosemary však silno chytila pútko. Bol to reflex, ktorý si osvojila z nutnosti. Zvrtla sa, prichystaná uštedriť tomu lupičovi úder priamo do krku.

Až kým vo svetle najbližšej lampy nezahliadla jeho tvár. „Georgie! Čo to, dočerta, stváraš?“

Mladík, ktorému hádala najviac sedemnáť rokov, hoci on sám nemal o dátume svojho narodenia ani poňatia, sa prihlúplo zasmial. „Ach, Rosie, nevedomil som si... máš nový klobúk? Vyzeráš úplne inak.“

Vytrhla mu kabelku z rúk a zazrela na neho tak, ako by to asi urobila jeho mama. Aspoň si to namýšľala. Stíšila hlas. „Čo tu vlastne robíš? Prečo strašíš na stanici metra o tomto nočnom čase? Už sme sa o tom predsa zhovárali. V túto hodinu sa nedostaneš k ničomu, čo by za to stálo.“

Georgie mykol plecom a odvrátil zrak, ruky si zastrčil do vyblednutých vreciek. „Doteraz som nemal šťastie, takže...“

„Takže si si povedal, že ho prinútiš, aby sa na teba usmialo? Ty –“

„Nepotrebujete pomoc, slečna?“ Smerom k nim pobehol akýsi neznámy človek. Zamračený výraz na jeho tvári dostal vo svetle pouličných lúčov zlatistý nádych. Oblečenú mal rozstrapkanú bundu a na kolenách nohavíc bolo vidieť ošúchané škvrnky. Ak aj mal niečo vo vreckách, určite to nebolo viac než pár šilingov. Nemalo cenu pokúšať sa olúpiť ho o ne – čo Georgiemu niekoľkokrát *zopakovala*. Tak či onak, ten chlap mal podľa všetkého sklón robiť zo seba hrdinu. „Zdalo sa mi, že vás tento mladík napadol.“

Rosemary sa usmiala a ruku zastrčila pod Georgieho lakeť. „Brat si chcel zo mňa len vystreliť, pane. V každom prípade ďakujem, že ste sa unúvali.“

Muž zastal niekoľko krokov od nich, stále sa mračiac. Pozrel z Rosemary na Georgieho a potom znovu na Rosemary, akoby v tom chabom svetle hľadal podobu potvrdzujúcu jej slová. Očividne si napokon povedal, že nemá dôvod neveriť jej. Kývol hlavou a pobral sa ďalej.

„Hm. Nebol by problém ošmeknúť ho. Myslíš, že –“

„Nie.“ Vytiahla si ruku spod Georgieho ramena a vzápätí ho chytila za lakeť a ťahala von zo stanice. „Na chudákoch sa nepriživujeme, sú na tom horšie než my. Koľkokrát ti to mám opakovať? Ak sa chceš šťastene zapáčiť, Georgie, musíš sa naučiť, v akých vodách loviť.“ Zastala na kraji chodníka a kývla na druhú stranu ulice, kde čakal objednaný taxík. Stál tam, odkedy vyšla z metra a kráčala na stretnutie s pánom V. „Do tamtej budovy som už v minulosti jedného džentlmena videla vchádzať. Dnu sa zdrží asi hodinu a potom odíde. Vždy ide taxíkom, ale je dobre oblečený.“

Georgie sa uškrnul. „Stavím sa, že tam býva nejaká pekná slečna, že?“

„Bezpochyby. Ak dnes večer túžiš po cennom úlovku, braček, počkaj, kým vyjde von. Stavím sa, že peňaženka mu praská vo švíkoch.“

Georgie nadšene prikývol a povedal: „Ďalej to už zvládnem. Vďaka, Rosie. A ty, ehm... ideš už domov za našimi?“

Rosemary mu pustila lakeť a prekrížila si ruky. Dobre tušila, čo bude nasledovať. „Budem hádať – chceš ma poprosiť, aby som o tejto nešťastnej náhode nepovedala Barclayovi...“

„Naštval by sa a znovu by som dostal za úlohu rozdeľovať, čo donesieme. Vieš predsa, ako neznášam čísla.“

Prekrútila očami a pozrela hore k nebesiam, kde sa nad tým znečisteným ovzduším a žiariacimi svetlami pravdepodobne jagali hviezdy, hoci si vlastne ani nevedela spomenúť, či ich niekedy videla viac než pár zatúlaných. Barclay by si však zaslúžil, aby medzi rečou spomenula, že aj *on* neznášal, keď musel na konci týždňa rozdeľovať korisť. A zaslúžil by si to najmä preto, ako voči ostatným uplatňoval svoju pozíciu zvolenej hlavy rodiny.

Ale nie. Dávali si pozor, aby autoritu druhého nepodkopávali. Keď mladší s bázňou vzhliadali k staršiemu bratovi, fungovalo to. „Dobre teda. Tentoraz. Vezmi si však z toho poučenie, Georgie.“

„Si tá najlepšia sestra na svete, Rosie.“ Sklonil sa, s mladickým nadšením jej vtisol na líce hlasný bozk a potom sa rozbehol do tmy.

Rosemary si povzdychla, pokrútila hlavou, otočila sa a znovu sa pobrala čakať na vlak. Pri Georgiem ju zakaždým prekol pocit, že je šialene stará, hoci mala len o sedem alebo osem rokov viac. No tí najmladší... ona a Willa boli dosť staré na to, aby im boli mamami. Kedy sa to všetko zbehlo? Kam sa podela ich mladosť?

Drevené nástupište sa zatriaslo. Jasný signál, že sa blíži vlak. Rosemary sa postavila do radu spolu s niekoľkými ďalšími cestujúcimi, ktorí ešte o tomto čase boli v uliciach, vrátane pána čo-by-hrdinu.

Otázka by možno mala stáť inak. Nie kam sa jej detstvo podelo, ale či vôbec nejaké mala. Na rodičov jej ostali len najhmlistejšie spomienky. Spomienky na ten pocit, keď sa človek budí každé ráno v rovnakej posteli s vedomím, že hneď za dverami je niekto, kto ho ľúbi. Vzápätí pocítila ten zmätok v duši, keď sa jedného rána zobudila, krútila sa jej hlava a netušila, kde vlastne je, až kým si neuvedomila, že ostala sama ako prst.

Zahnala tú myšlienku skôr, než sa jej vynorila spomienka, ako sa potáca chodbou a hľadá rodičov. Zahnala ju a sadla si na sedadlo dobre známeho vlaku, uhladiac si tvídovú látku sukne. Šila ju sama, do bodky sa riadiac návodom v časopise *Mode Pratique*, až napokon držala v rukách odev ako od profesionálneho krajčira. Vďaka tej sukni vyzerala v očiach tých arogantných londýnskych hlupákov ako jedna z nich.

Ako keby sa niekedy jednou z nich mohla stať. Ako keby to vôbec *chcela*.

Pán Hrdina jej kývol hlavou, no vzápätí odvrátil pohľad. Stavila by sa, že je ženatý. Šťastne ženatý. Určite má dobrý dôvod, prečo o tomto čase ešte nie je doma. S najväčšou pravdepodobnosťou kvôli práci, aby mohol na skromný stôl priniesť skromné jedlo, odhodlaný žiť počestný život a postarať sa o rodinu. A má malé dieťa,

keďže na pleci mu vidieť bielu škvrnu. A možno aj jedno staršie, ak je to, čo zahliadla na boku nohavíc, fľak od lekváru.

Holstein pravdepodobne vyzerá celkom inak – nech už je to ktoľvek. Ak získal priazeň kráľa, potom určite nechodí od továrne k továrni a nehladá si prácu, aby naškrabal sotva dve pence. Bezpochyby patrí k tým, medzi ktorých sa ona a jej súrodenci naučili na chvíľu sa zamiešať na večierkoch, kam nepozorovane prekázli. Určite je taký bohatý, že by si ani nevšimol, keby mu chýbalo pár šperkov či bankoviek. A nos má taký vykrútený dohora, že sa ani neobťažuje pozrieť dole, aby uvidel ľudí na uliciach zomierajúcich od hladu.

„Nazdar, Jonesy.“ K pánovi Hrdinovi si prisadol druhý chlap a kývol na noviny, ktoré si ten – podľa všetkého Jonesy – vytiahol. „Máme na dnes nejaké dobré správy?“

Jonesy si povzdychol. „Stále píšu o napätí v Európe.“

Prísediaci si tiež vzdychol. „Prekliati Nemci. Ak sa tu niekedy ten ich cisár Wilhelm ukáže, namojveru ho –“

Jonesy zachrochtal. „Keby sa tu ukázal, pravdepodobne by šiel navštíviť svojho bratranca, kráľa. Nechodil by *za tebou*, Percy.“

Percy mu zachrochtanie oplatil. „Bratranca... Ako to, že každý naničhodný monarcha v Európe je bratrancom so všetkými ostatnými naničhodnými monarchami? Podľa mňa to nie je s kostolným poriadkom. Všetky tie sobáše v rámci rodiny, kvôli ktorým nám teraz na tróne sedí Nemeč.“

„Hm...“ Jonesyho tvár znežnela a vzápätí sprísnela. Aj keď je pravda, že keď sa vlak pohol, Rosemary na neho hľadela len v odraze okna, nie priamo. „Podľa mňa je rovnako Angličan ako ja alebo ty, Percy. S tým rozdielom, že on precestoval viac sveta, než si my dvaja vôbec dokážeme predstaviť. Nemecké je na ňom akurát meno.“

„Počul som niečo o tom, že si chce zmeniť meno, aby už nebol Sasko-Coburg. Veril by si tomu? Na niečo, čo by znelo viac anglicky. Možno na svätého Dindy.“

Jonesy sa zasmial. „Pamätám si, ako moja babka vravela, že stará kráľovná Victoria si musela najat' celý tím vedcov, aby zistila, aké má vlastne *priezvisko*. Ako by si ho mohol zmeniť? Vari by si vybral iné priezvisko?“

„Neviem. Odkiaľ to mám vedieť? Určite bol aspoň *niekto* z jeho predkov Angličan.“

Predkov. Rosemary zovrela pery. To isté možno bude zaujímať aj Holsteina. Bolo to dosť možné – najmä v čase, keď z jeho mena priam kričala lojálnosť istej krajine, o čo bezpochyby nemal záujem. Bez ohľadu na to, komu bol skutočne lojálny. Tým by možno mohla začať.

Skrivila pery. Nezdalo by sa Barclayovi a Wille zábavné, keby sa jej podarilo ukradnúť nejakému chlapovi jeho vlastné meno? Retta by sa smiala, až by ju začalo pichať v boku. A Lucy by sa na tvári zjavil ten výraz – ten, keď špúli pery do dokonalého O.

Jonesy poskladal noviny, lebo vlak spomalil a blížil sa k ďalšej stanici. Aj ona vystupovala. Domov sa mohla aj prejsť. A prešla by sa, keby nebola tma. V túto nočnú hodinu však dve pence za zvezenie obetovala.

Druhý muž sa oprel hlavou o sedadlo. „Čítal si, čo napísal ten spisovateľ? Wells. Hej, H. G. Wells. Obvinil kráľa, že nevzbudzuje nijakú inšpiráciu a že je cudzinec.“

„Naozaj? A čo na to kráľ?“

Rosemary vstala, v ruke pevne zovrela kabelku a ako vlak začal so škripotom brzdiť, ohla kolená, aby nespadla. Dvere sa otvorili. Vystúpila von, ledva začujúc Jonesyho odpoveď.

„Inšpiráciu možno nevzbudzuje, ale cudzinec v žiadnom prípade nie je.“

Keď Rosemary vyšla z metra a náhlivým krokom zamierila domov, kútiky úst sa jej zdvihli do úsmevu. Kráľ sa určite narodil v Anglicku, aj tu vyrastal, o tom nebolo pochyb. Avšak čo Holstein? Na to bude musieť prísť. Barclay jej poradí, kde podobné informácie zistiť. Pravdepodobne – nanešťastie – v nejakej knižnici, ktorá má aj novinový archív.

Už len pri tej predstave sa jej skrivila tvár. Nech ju pošlú do plesovej siene, kde sa to len tak trbliece diamantmi a stačí len natiahnuť ruku. Kedykoľvek. Alebo do múzea s najmodernejším zabezpečením. Bola dokonca ochotná naučiť sa šoférovať na tých hrmotajúcich chrčiacich automobiloch, keby za krádež jedného z nich dostala dostatočne zaplatené.

Nik však neplatil tak dobre ako pán V. Pár dní v knižnici teda bude musieť pravdepodobne nejako pretrpieť. Niežeby nerada čítala. Akurát rada čítala len niektoré veci. A staré noviny k nim nepatrili.

Z okien hostinca sa lialo svetlo, takže zrýchlila krok. Pauly už určite postavil čajník a nachystal šálku, aby jej vylúhoval čaj. A keďže bol utorok, budú aj mäsové pirôžky. Už len pri tom pomyslení sa jej začali zbíehať slinky. Neolovrantovala. Ani neobedovala. Na raňajky zjedla vajíčko natvrdo. Spolu s Willou dali včera večer väčšinu svojho jedla dvom žobrákom – samozrejme, až keď nakrmili drobcov, ktorí im boli ako vlastné deti. Obe si povedali, že hlbšie do úspor radšej nesiahnu a nič ďalšie si nekúpia. Nie teraz. Willa potrebuje nové večerné šaty, lebo akýsi potácajúci sa opilec jej minulý týždeň tie pôvodné roztrhol tak, že už sa nedajú opraviť. Všetko, čo stihli našetriť, minú na hodváb a korále. A možno aj viac. Hoci vďaka preddavku od pána V to už nebude žiaden problém. Zajtra môžu vyraziť na nákupy.

Ešte predtým si však dnes večer vychutná mäsové pirôžky, smiech, šálku horúceho čaju a možno aj... áno. Keď otvorila dvere a začula rezké tóny huslí, neubránila sa úsmevu. Willa hrala. A hrala s chuťou. Akúsi energickú melódiu, ktorá Rosemariným ušiam znela írsky. Keď sa tmolila preplnenou miestnosťou, jej najlepšia priateľka – a vyše desať rokov aj sestra – sa na ňu zacerila, no hrala ďalej.

Rosemary jej úsmev opätovala a kývla hlavou ako znamenie, že sa s pánom V dohodla. A to bola príležitosť, ktorá si zasluhovala rezkú melódiu i lahodný pirôžok. Kedy, ak nie teraz?

„Rosie!“

Zamierila do rohu, kde zvyčajne sedávali. Starší súrodenci boli natlačení okolo dvoch spojených stolov. Zbežným pohľadom zistila, že chýba len Retta a Georgie. Retta podľa všetkého odvieďla drobcov po večeri spať k sebe domov.

Ktosi na ňu zavolať. Najmladšia spomedzi starších, Elinor. Dievča s ružovými lícami a so žiarivými zlatými vlasmi. Z ich malej Ellie vyrastá až priveľká krásavica. Krása priťahuje pozornosť a pozornosť pri ich práci nie je žiadna výhra. Barclay si to však uvedomoval a začal ju využívať ako rozptýlenie.

Hoci si to často nechcela pripustiť, Barclay vedel, čo robí. Áno. Aj keď bol pre ňu ako trn v päte. Zamávala Ellie na pozdrav a presunula sa k prázdnej stoličke vedľa svojho najstaršieho brata, pozdraviac ho štouchnutím do ramena a bozkom na líce. „Mám to.“

„Jasné, že máš.“ Zdvihol do výšky už takmer prázdny pollitrák. „Na Rosin úspešný deň!“

„Na zdravie!“ zvolala celá skupina a všetci zdvihli krčahy. Niekoľkí sa dokonca postavili. A zatackali sa. Musia oslavovať aj niečo viac než len jej úspech.

Kývla im, aby si posadali, a sama si sadla na stoličku. „Aký ste mali deň?“

„Ach, Rosie, ten najlepší.“ Barclay sa zasmial a vyprázdnil pohár. Potom ho znovu zdvihol do výšky. „Ďalšia runda, Pauly.“

„Ráno to oľutuješ.“ Povedala to však s úsmevom. Barclay sa už dávno tak neceril. „Budem hádať... ukradol si korunovačné klenoty.“

„Ha!“ Burácal však smiechom – teda kým mu Pauly nenalial do krčaha kávu miesto piva. Rosemary pokrčila nosom. Ako môže niekto miešať také dve rozdielne chute? Barclay však zazeral len chvíľu, potom mykol plecami a odchlipol si. „Nie je to vôbec také zlé.“

Rosemary pokrútila hlavou a pozrela ponad plece na hrajúcu Willu. S husľami v ruke by mala mať oblečenú nejakú nanajvyš elegantnú róbu a stáť na pódiu hudobného konzervatória, nie v krčme v schátranej londýnskej štvrti, kde sa vo vzduchu vznáša dym z fajky a nadávky. „Čo teda, keď nie korunovačné klenoty?“

Barclay sa znovu zasmial. „Odpoviem ti. *Mám to*, taká je pravda. Ukradol som grófke z prsta svadobnú obrúčku a nastokol ju na prst grófovej milenke.“

„Neverím!“ Otočila sa, upriamila na brata celú svoju pozornosť a hľadela na neho s vypleštenými očami. Keď mu pred mesiacom predostierala túto výzvu... „Ako sa ti to podarilo?“

Barclay pokrútil prstami. „Mám ruky kúzelníka, Rosie. Ruky kúzelníka.“

„Pomohla som mu!“ Ellie podskočila na stoličke na opačnej strane stola a modré oči sa jej trblietali ako ukradnuté drahokamy. „Prišla som ku grófovi, akoby som ho poznala, čo, samozrejme,

vzbudilo záujem milostivej panej... akoby som ho poznala *tým spôsobom*... veď je to *starec!* Musí mať päťdesiat. Najmenej päťdesiat.“

A je známy záletník. Preto sa jej zdalo zábavné dať Barclayovi takú výzvu – hoci očividne mala vymyslieť niečo náročnejšie.

Rosemary prižmúrila oči a pozrela na brata. „Pomocníci sú proti pravidlám.“

„Nie sú. Hovorí z teba len duša porazeného, sestrička.“ Keď sa Barclay smial, bol až príliš pekný, podobne ako Ellie. Našťastie sa len zriedkakedy našiel dôvod, aby sa smial na verejnosti. Znovu si odpil z tej pokazenej kávy a potom kývol na Ellie. „Ona tiež odvieďla skvelú prácu. Keď som prstene vymenil, zašla vo všetkej nevinnosti za milenkou a pochválila jej prsteň. Nahlas. Tak nahlas, aby to počula aj grófka.“

Elline líca nadobudli ešte ružovejší odtieň. „Nechápem, ako mohli byť všetci spolu na jednom bále. Keď raz budem mať manžela, môžete sa staviť, že nebude behať za inou sukňou. A už vôbec nie rovno pred mojím nosom.“

Sladká, optimistická Elinor. Rosie sa načiahla ponad stôl, aby ju pohladila po brade. „Žiaden muž na svete nebude chcieť inú ako teba, zlatko. Hoci by som sa na teba mala hnevať za to, že si pomáhala tomuto faganovi.“ Štuchla Barclaya do boku.

Náznaikom ju od seba odtisol.

Ellie sa zasmiala. „Pravda je taká, že som si mohla obliecť Lucine nové šaty. To sa predsa nedalo odmietnuť!“

Rosemary sa zasmiala, hoci vedela, čo príde.

„Mäsový pirôžok pre teba, Rosie.“ Pauly pred ňu položil tanier a na plece teplú mohutnú ruku. „Bola si dnes dobrá?“

Usmiala sa na človeka, ktorý bol posledné roky pre každého jedného z nich takmer ako otec. „Dobrá som len vtedy, keď mám zlý deň.“

Pauly sa na ňu usmial tou nenútenou láskavosťou, ktorá znamenala, že ju prijme, nech sa deje čokoľvek. Rovnakým úsmevom, ako keď sa mu ako malá deväťročná myška prehrabávala v smetiach. Možno Boh naozaj *existuje*, keď ju zaviedol do uličky presne za týmto hostincom.

Rozohnená melódia doznela, vyslúžila si srdečný potlesk a hostia si pýtali ďalšiu. „Neskôr!“ zakričala Willa a zišla z nevysokého-neširokého pódia, ktoré jej Pauly urobil. Rosemary sa posunula bližšie k Barclayovi, aby sa k nej zместila aj sestra. Rovné vlasy sa jej uvoľnili z copu ako vždy, keď hrala.

„To bolo niečo írske?“

Willa prekrútila modrými očami. „Vôbec nemáš cit pre hudbu, Rosie. Máš šťastie, že sa s tebou ešte rozprávam.“

„Dobre, že to hovoríš. Aj ja sa s ňou musím porozprávať.“ Barclayovi sa na tvári znovu zjavil škriatkovský úsmev, bubnoval prstami po ošúchanom okraji stola a prítahoval na seba pozornosť ostatných členov ich partie, ktorí kričali a výskali. „Si na rade, Rosie!“

„Nie.“ Teatrálne zavzdychala a prehnaným gestom si vložila hlavu do dlaní. Nos jej skončil presne nad tanierom plným rozvonievajúceho jedla. Škvŕkanie v žalúdku prehlušil napokon smiech jej bratov a sestier. „Bola som na rade pred dvomi mesiacmi!“

Barclay však nemal zľutovania a zabodol do nej prst. „V tom prípade si mi mala vymyslieť ťažšiu úlohu, nie?“

V tom čase sa jej videla naozaj ťažká. Každý v Anglicku vedel, že pokiaľ ide o krádeže, grófká je až paranoidná. Stačí, že ju niekto pošuchne alebo sa o ňu obtrie, a hneď vykrikuje. Prepustila viac služobníctva, než by človek dokázal spočítať – a čerstvo nezamestnané služobné a komorníci mali o nej čo rozprávať. Nahlas. Z grófovho domu nemohol nikto nič ukradnúť, lebo všetko strážili prísnejšie než v Britskom múzeu.

Nikto.

Očividne s výnimkou Barclaya.

„Dobre teda.“ Narovнала sa, zhlboka sa nadýchla a vystrela pleciami. „Postavím sa k tomu ako chlap. Akú máš pre mňa úlohu?“

Willa vyprskla smiechom. Krutým smiechom. „Toto sa ti nikdy nepodarí. Nikdy.“

„Nikdy. A ja budem do smrti kráľom.“ A nikdy neprestane so škodoradosťou, súdiac podľa toho, ako sa oprel o stoličku, vystrel ruky pred seba a zapraskal hánkami. „Ako si teda želáš. Týmto ťa, Rosemary Greshamová, vyzývam, aby si ukradla...“